

EEN HELDENSTRIJD

of

DE KAPITEIN DER BOSCHGEUZEN

EERSTE DEEL

TWEE-EN-TWINTIGSTE HOOFDSTUK

Een Sterfbed

Knetterende kaarsen verlichtten het groote vertrek waar vrouw Blommaert lag te zigtogen. Lysbeth zat weenend aan haar sponde...

Ja in menige woning werden tranen geschreid om deze

ongelukkige, maar geen stadgenooten scheen den moed te bezitten, hulpe te komen bieden.

Ja toch, de klopper viel, en toen Lysbeth, zich naar beneden spoedde en de deur ontsloot, herkende ze met een kreet van verrassing de weduwe Ravels.

— Antoons moeder... Antoons moeder! stormde het in haar gemoed. Wie kon ik beter tot gezellinne wenschen!

— Meiske, mag ik binnenkomen... 'k heb zulk een deernis met de vrouwe des huizes... men heeft mij gezegd dat ze stervend is!... Zeg toch, dat het niet waar is!

— Eilacie, moeie ligt op haar uiterste, antwoordde de maagd weenend... Laat ik u naar boven geleiden! O! wat ben ik blijde, dat ge komt... ik ben zoo alleen... maar wat deert u, vrouwe!

— Ik ben zoo verschrikt... laat mij even op uw arm leunen.

Lysbeth gevoelde dat de weduwe trilde... Maar ze kon niet vermoeden wat er in dat moederhart omging, want Lysbeth kende den naam niet van hem, door wiens schuld al dit wee over het huis van haar oom was uitgestort.

— 't Is al wat over... kom laten we nu gaan, stamelde de bezoekerster.

Boven zonk ze weenend in een zetel en bedekte 't gelaat met beide handen.

— Antoon, Antoon! klonk het beschuldigend in haar binnenste.

Agnes was bij bewustzijn...

— Lysbeth... zijt ge daar? vroeg ze met matte stem.

— Ja moeie...

— Ach was Jacob hier... en Pauwelken... dan nog zou ik rustig sterven... Mijn man, mijn kind... ach! God, ge beproeft me diep... H. Maagd Maria, geleid hen herwaarts... dat ik hen nog eenmaal kusse... hen zie slechts... Lysbeth... verkoel mijn hoofd, het brandt... leg ook een natten doek om mijn handen... op mijn borst... aan mijn voeten... O! wat lijd ik smarten... overal heb ik pijn... H. Maagd ontferm u mijner... Stil die smarten!

De weduwe Ravels naderde, jammerend, het bed.

— Laat mij u helpen, meisje! zei ze snikkend.

— Wie is daar? vroeg Agnes...

— Ik ben het, vrouwe... de weduwe Ravels... laat mij u bijstaan!

— Weet ge niet waar Pauwelken is? In een klooster zegt men... ach! ga en klopf aan alle conventen en smeek den broederen of zusteren Pauwelken voor een stonde hier te leiden... Zijn stervende moeder begeert hem te zien... vrouwe, ge zijt ook moeder... ga, ik bid het u... roep het medelijden der kloosterlingen in... om den wille van Onzen Heere... heb deernis...

— Wat moet ik doen, wat moet ik doen! kloeg de weduwe... Ja, arme, arme vrouwe... ik zal gaan... overal wil ik uw zoontje zoeken...

— God zal u loonen... ga spoedig... breng mij mijn kind... Lysbeth... natte doeken... mijn lichaam brandt... H. Maagd, stil toch mijn smarten... wees mij genadig!

De weduwe ging wankelend heen. Lysbeth hief de deken op en legde koel linnen op de vreeselijke wonden door den scherprechter verwekt... Soms schreeuwde Agnes haar lijden uit met lange, snijdende gillen, die door 't gansche huis, ja tot op straat weerklonken.

— Lysbeth, Lysbeth toch... ach! de dood zal me een verlossing zijn... kon ik Jacob en Pauwelken nog eens zien! Geef mij een dronk water... mijn keel ook brandt... en daarbinnen laait een vuur! Leg een kussen onder mijn hoofd... een in mijn zijde... bevochtig de doeken weder! Ah! wat zijn de menschen wreed... wat heb ik misdaan?

Nogmaals viel de klopper.

— Pauwelken... spoed u Lysbeth... Pauwelken is daar! en de arme moeder poogde zich op te richten, maar viel met een smartkreet in de kussens terug. Ik mag nu niet klagen... mijn kind moet niet weten wat men met zijn moederke heeft gedaan... Pauwelken... en de verminkte armen wilden zich reeds uitstrekken om 't geliefd zoontje aan te nemen, het tegen de ondermijnde borst, 't gebroken harte te drukken.

Pater Antonius trad de kamer binnen...

— Brengt ge mij Pauwelken terug? vroeg Agnes... Waar is het kind?

— Ik weet het niet, vrouwe... maar maak u los van deze wereld, ge staat op den drempel der eeuwigheid, antwoordde de huichelaar koel.

— Ha, Pauwelken is er niet! gilde de arme moeder... Pater, bij de Passie Onzes Heeren... breng mijn kind hier!... Ach, gij een dienaar der kerke kunt zoo wreed niet zijn...

— Vrouwe, ik weet niet waar uw zoontje is... Ik kom om u voor de eeuwigheid te bereiden... denk aan uw arme ziele, want de pijnen der helle zijn zwaarder, oneindig veel zwaarder dan...

— Breng mij Pauwelken! smeekte Agnes, de gefolterde handen krampachtig vouwend.

— Ik kan niet... waarlijk ik kan niet... Lysbeth, laat mij met deze stervende alleen... gij moet haar biecht niet hooren. Het meisje verwijderde zich met tegenzin.

— Vrouw Blommaert, ik spreek u ernstig toe, want uw oogenblikken zijn geteld ik mag het u niet verbergen.

— Pauwelken... om de liefde Gods... Pauwelken! hijgde de kranke.

— Iets bezwaart mogelijk uw ziel... belijd uw zonden... de tijd is kostbaar, vervolgde de monnik zonder de minste ontroering te laten blijken. Gij hebt geloochend, dat ge de verblijfplaats van uw echtgenoot kent... loochen niet meer in 't aanschijn des doods! Waar is uw man... verklaar het mij en ge zult bij God verdienste hebben...

't Was een gezonde, kloeke man die aan de sponde van deze ondermijnde, stervende vrouwe zat...

Maar in de matte oogen kwam nu een felle gloed... en de bleeke wangen werden hoogrood gekleurd... de gestalte rees even uit de kussens.

— Ga heen... ga... gij zijt geen dienaar des Heeren... vervloekt zijt gij... vervloekt door een zieltogende vrouwe!

Wild waren die woorden over Agnes' lippen gerold... en nu lag deze trouwe echtgenoote naar adem te snakken...

— Ongelukkige! riep pater Antonius op dreigenden toon. Gij vervloekt mij... en bekommert u niet om uw ziele...

De afgematte lijderesse kon niet meer spreken, al bewogen zich haar lippen... Maar haar blik straalde en de monnik moest den zijnen neerslaan.

Beneden klonk de slag eener deur... en op de trap een haastige stap.

Pater Antonius verliet spoedig de kamer, maar werd vastgegrepen en van de treden geslingerd...

Een monnik snelde de kamer binnen, liet zijn pij vallen... en snikkend boog Jacob Blommaert zich over zijn arme gade, wier gelaat door een trek van vreugde verhelderd werd...

— Agnes, Agnes toch! Zoo vind ik u terug... jammerde de kloeke man, die nu een kind geleek...

— Jacob... fluisterde de stervende, en ze worstelde tegen deze nieuwe aandoening, die haar einde bespoedigde... Toch dacht ze aan 't gevaar en 't was de verhevene liefde die haar kracht schonk om te zeggen: Vlucht... de pater heeft u gezien...

— Neen, ik vlucht niet... ze hebben me u en Pauwelken ontroofd... waarom zou ik leven!

— Voor... uw land... voor andere... moeders... kinderen, sprak Agnes nauwelijks hoorbaar.

Maar die woorden gaven den burger een heftigen schok en schreiend riep hij uit:

— Edele, edele vrouwe... en gij werdt gemarteld... Maar neen, ik vlucht niet... laten ze me hier wegsleuren!

— Jacob... En een gebroken, reeds zwerende vinger wees naar de deur...

— Ik blijf... Agnes, Agnes... arme Agnes, ik had kalm moeten zijn.

De stervende schudde 't hoofd...

Neen ze veroordeelde haar braven, rechtschapen echtgenoot niet... en weer wees ze naar de deur, want de kracht ontbrak haar tot spreken. Haar borst hijgde. De oogen staarden nu wijd en hol den dierbaren echtgenoot aan...

Jacob verstond dien blik, maar weigerde te gehoorzamen... hij bleef en legde zijn wang tegen de hare, de verminkte hand in de zijne.

En zoo ging die arme echtgenoot en moeder heen...

Gelukkig had ze het gejammer van een knaapje in een sombere kloostercel niet kunnen hooren.

Blommaert stond op en staarde een wijle strak naar 't waskleurig gelaat.

Dan sloot hij zijn vrouw de oogen en riep Lysbeth...

— Moei is gestorven, zei hij kalm. Kus haar en verlaat het huis... blijf dezen nacht bij de weduwe van Backereel en keer morgen naar uw vader terug.

Schreiend had het meisje zich over de doode geworpen...

Met geweld voerde Blommaert de maagd weg... dwong haar zich te kleeden en leidde ze door 't hofpoortje naar buiten.

Bedaard keerde de burger naar boven terug en wachtte.

— Onkruid vergaat niet... de monnik is gevlucht... nu zullen de gerechtsdienaren komen.

Maar een jonge krijgsman stapte langs achteren de woning binnen.

Blommaert toonde zich niet verrast, doch zei op doffen toon:

— Mijn vrouwe is gestorven...

Eerbiedig naderde de soldaat het bed... Zijn oogen schooten ook tranen.

Blommaert hief de handen zijner vrouw op en zei somber: Dit is van de duimschroeven... Agnes draagt nog andere wonden... ze heeft veel geleden... Kondet ge me niet vroeger waarschuwen?

— Neen heer... Vlucht nu... 't is nog tijd... Titelmans en Corteville zijn nog niet in de stad terug... pater Antonius verzamelt mannen uit de poortwachten...

— Ik verbeid hen...

— En gij wilt uw vrouwe niet wreken! Gij wilt uw zoontje niet bevrijden...

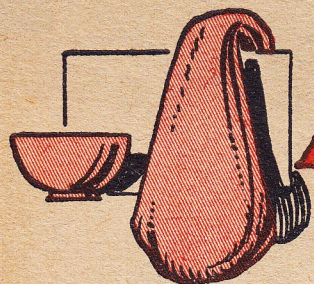
— Ha, Pauwelken... Ja Pauwelken! Blommaert wikkelde zijn vrouw in een deken en nam het lichaam in zijn armen...

— Kom, wij gaan, zei hij nog steeds kalm...

De woning was nu geheel verlaten!

EEN

HELDEN

STRIJD

*of de kapitein
der boschgeuzen*

door A. HANS

EEN

HELDENSTRIJD

OF

De Kapitein der Boschgeuzen

door

A. HANS

EVANGELISATIE DRUKKERIJ

Groendreef, 67, Brussel

—
1926